

Pesach in a Post

ToysRUs Era

(1) שמות יב ג

דברו אל כל עדת ישראל לאמר בעשר לחדש הזה יקחו להם איש ששה לבית אבת ששה לבית

(2) תלמוד בבלי מסכת נדרים דף לו עמוד א

אלא מעתה, יביא אדם פסח על חבירו, שכן אדם מביא על בניו ועל בנותיו הקטנים, אלמה אמר ר' אלעזר: הפריש פסח על חבירו - לא עשה כלום! אמר רבי זירא: גשה לבית אבות לאו דאורייתא. וממאי? מדתנן: האומר לבניו הריני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכם ראשון לירושלים, כיון שהכניס ראשון ראשו ורובו - זכה בחלקו ומזכה את אחיו עמו; ואי אמרת שה לבית דאורייתא, על בישראל קאי ומזכי להו? אלא למה להו דאמר להון אבוהון? כדי לזרזן במצות. תניא נמי הכי: מעשה היה וקדמו בנות לבנים, ונמצאו בנות זריזות ובנים שפלים

(3) תלמוד בבלי מסכת פסחים דף פח עמוד א

יתום ששחטו עליו אפוטרופסין וכו'. שמעת מינה: יש ברירה! - אמר רבי זירא: זשה לבית מכל מקום. תנו רבנן: שה לבית - מלמד שאדם מביא ושוחט על ידי בנו ובתו הקטנים, ועל ידי עבדו ושפחתו הכנענים, בין מדעתן בין שלא מדעתן. אבל אינו שוחט על ידי בנו ובתו הגדולים, ועל ידי עבדו ושפחתו העברים ועל ידי אשתו אלא מדעת

שה לבית - איש בעל הבית יקחנו לכל בני ביתו, ואין צריך דעתן

(4) תוספות מסכת פסחים דף פח עמוד א

שה לבית מ"מ - פי' משום דשה לבית לאו דאורייתא והכי אית ליה לר"ז גופיה בפרק אין בין המודר (נדרים דף לו.). ואם תאמר והיאך מאכיל פסח שלא למנויו נהי דקטן אוכל נבילות אין ב"ד מצווין להפרישו לספות לו בידים אסור כדאמר בפ' חרש (יבמות דף קיד.). ואור"י דהתם ילפינן מלא תאכלום ולא אסור אלא דומיא דשרצים ונבילות אבל כה"ג דאיכא חנוך מצוה שרי

(5) תוספות מסכת נדרים דף לו עמוד א

יביא אדם פסח על חבירו שכן אדם מביא קרבן על בניו קטנים וכו' אמר רבי זירא שה לבית לאו דאורייתא הוא - כלומר דקטנים אינם צריכים למנות דאם אוכלין מן הפסח לא הוי כנאכל שלא למנויו דלא אסור רחמנא אלא להנהו דאיתנהו במצות תכוסו אבל אותם דלא שייך בהו לא מיירי מידי דהוה אנשים דרשות הן שאע"פ שאין חייבות בפסח מותרות לאכול ממנו ואינו נקרא שלא למנויו וכן בקטנים נ.

(6) רמב"ם הלכות קרבן פסח פרק ה

גר שנתגייר בין פסח ראשון לפסח שני, וכן קטן שהגדיל בין שני פסחים, חייבין לעשות פסח שני, ואם שחטו עליו בראשון פטור

כסף משנה הלכות קרבן פסח פרק ה הלכה ז

[ז] גר שנתגייר בין פסח ראשון לפסח שני וכו'. בר"פ מי שהיה טמא פלוגתא דרבי ור' נתן ופסק כרבי מחבירו. ומ"ש ואם שחטו עליו בראשון פטור. איכא למידק אטו קטן בר חיובא ופיטורא הוא. וכתב הר"י קורקוס ז"ל דכיון דרחמנא רבייה לקטן שישחטו עליו וממנין אותו נפטר הוא בכך מן השני

הקטן אין מילת עבדיו וטבילת שפחותיו מעכבתו מלהמנות על הפסח, שנאמר וכל עבד איש להוציא את הק

7) תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף כח עמוד א

שלחו ליה לאבוה דשמואל: כפאו ואכל מצה - יצא. כפאו מאן? אילימא כפאו שד - והתניא: עתים חלים עתים שוטה, כשהוא חלים - הרי הוא כפקח לכל דבריו, כשהוא שוטה - הרי הוא כשוטה לכל דבריו

8) חידושי ר' חיים הלוי הלכות קרבן פסח פרק ה

ואשר יראה לומר בדת הרמב"ם, דשאני פסח ממצה, דבפסח הא מלבד מצות הפסח שעליו הא יש בזה עוד דין הקרבת קרבן, מה שהוא קרבנו וקרב עבורו ועולה לו, ככל הקרבנות שקרבים ועולים לבעליהן, ובחרש שוטה וקטן הרי לא מצינו רק דאינם בני מצות, ומשום דלאו בני חיובא ואזהרה נינהו, אבל אינם מופקעים מעצם הדינים, ואם הם פטורים ממצות הפסח, אבל מ"מ בני קרבן פסח נינהו, ופסחם קרב עליהן ועולה להם לשם פסח ככל הקרבנות שעולין לבעליהן, וכדתנן יתום ששחטו עליו אפוטרופסין יאכל במקום שהוא רוצה, ומבואר בסוגיא שם דהיינו משום דאיזה פסח שירצה הרי הוא מנוי עליו, הרי להדיא דחייל על הקרבן דין מינוי ובעלים של פסח, וכן תניא התם אדם שוחט את פסחו ע"י בנו ובתו הקטנים, והיינו משום דמדין הקרבת פסח לא הופקעו. ולפי זה הרי שפיר פסק הרמב"ם דקטן שהקריבו עליו בראשון פטור מפסח שני, דאף אם נימא דליכא בפסח שהקריבו עליו דין קיום מצוה כלל, אבל מ"מ מאחר שהקריב מיהא את הפסח וקיים דין הקרבתו, שוב אין עליו עוד חובת פסח, כיון דקיים מיהא דין עשייתו, משא"כ במצוה דאין באכילתה שום חלות דין מלבד קיום המצוה, א"כ בחרש שוטה וקטן דלאו בני מצות נינהו, ממילא לא קיימו שום דבר, וע"כ כל שהגדיל או נתפתח ונשתפה חייב במצות מצה, כיון דאכתי לא קיימו דבר בדין אכילת מצה. ובאמת נראה, דגם בדין קיום המצוה חלוק מצה מפסח, דבפסח עיקר המצוה חלה על החפצא של מעשה המצוה, שהוא הקרבת הקרבן שעולה לו, דבזה שהקרבן עולה לשם בעליו הוי קיום המצוה שבו ממילא, ובכה"ג דקיום המצוה נעשית ממילא, שוב הדר דינא דחייל דין קיום המצוה גם בחרש שוטה וקטן, כיון דמעיקר הדינים לא הופקעו, משא"כ במצות אכילת מצה, דבעצם מעשה המצוה דהוא אכילת המצוה ליכא שום חלות דין על החפצא, ורק דחובתו בהמצוה היא דמשויה ליה לקיום מצוה, וע"כ שפיר אמרינן דבחרש שוטה וקטן דלאו בני חיובא נינהו ממילא ליכא בהו גם דין קיום מצוה כלל. ולפי"ז מיושב היטב הא דפסק הרמב"ם דלכשהגדיל פטור מפסח שני כיון דקיים גם מצות פסח, משא"כ במצוה דליכא קיום מצוה בחרש שוטה וקטן, ע"כ מתחייבין בה לכשנעשו בני חיובא, וכמו שנתבאר.

אלא דהא קשה בדברי הרמב"ם מהא דאיתא בנדריים דף ל"ו [ע"א] דפריך שם הגמ' אלא מעתה יביא אדם פסח על חבירו שכן אדם מביא על בניו ובנותיו הקטנים וכו' אמר ר"ז שה לבית אבות לאו דאורייתא, הרי דאינו יכול למנות כלל בנו ובתו הקטנים על הפסח מדבר תורה, ומשום דאין אדם מביא פסח על חבירו שלא מדעתו, ועיין ברמב"ם פ"ב מה' קרבן פסח ה"ח שפסק דאין שוחטין את הפסח על הגדול שלא מדעתו, והיינו כמסקנת הסוגיא בנדריים שהבאנו דשה לבית לאו דאורייתא, וא"כ הא קשה דאיך נפטר מפסח שני, כיון דמדבר תורה לא נמנה על הפסח ולא עשהו כלל. אלא דבעיקר הסוגיא דנדריים דשה לבית אבות לאו דאורייתא, צ"ע מהא דאיתא בפסחים דף פ"ח [ע"א] על הא דתנן יתום ששחטו עליו אפוטרופסין יאכל במקום שהוא רוצה, דפריך שם הגמ' ש"מ יש ברירה, ומשני רבי זירא שה לבית מ"מ, ופירש"י שם שה לבית מ"מ דלא בעינן דעתו כלל וע"כ לא שייך זאת לדין ברירה, וקשה דהרי רבי זירא בעצמו הוא דס"ל בנדריים דשה לבית לאו דאורייתא, ולא מהניא מינוי האב כלל לגבי הקטנים, ואיך קאמר הכא דשה לבית מ"מ, [ועיין בתוס' שם ד"ה שה שפירשו משום זה דהא דקאמר שם ר"ז שה לבית מ"מ ר"ל דשה לבית לאו דאורייתא וקטנים לאו בני מינוי כלל, ודברי התוס' צריך עיון קצת ממשנתנו בעצמה דתנן יאכל במקום שהוא רוצה, ולפי דברי התוס' הא יכול לאכול גם מפסחים אחרים, ולא עדיף פסח זה מפסח אחרים שאינו מנוי עליו, ועוד דהא פרכת הגמ' דש"מ יש ברירה הא שייכה גם בעבדים, דתניא בפסחים שם דעבד של שני שותפין רצה מזה אוכל רצה מזה אוכל, בזמן שאינם מקפידין זה על זה, וא"כ הא ש"מ יש ברירה, ובעל כרחך דשינויא דר"ז קאי גם על עבדים, והרי התם פשיטא דשה לבית דאורייתא, ובעל כרחך כפירש"י, ודברי התוס' צ"ע].

ואשר על כן נראה, דבאמת לענין עיקר דין המינוי והקרבת הקרבן פסח שאדם שוחט את פסחו על בנו ובתו הקטנים, שפיר הוי שה לבית דאורייתא, ומינויו מינוי מדאורייתא, וכמו דאתרבו עבדים בהך דשה לבית שיכול הרב

למנותן על פסחו שלא מדעתן, וכדאיתא בפסחים דף פ"ח, ובעבדים הרי פשיטא דהוי דאורייתא לפי מה דקי"ל נשים בראשון חובה, א"כ הא הם חייבין בקרבן פסח מדבר תורה, ואפילו למ"ד נשים בראשון רשות, מ"מ מהא דאוכל משל רבו הרי חזין דהוי דאורייתא, דאי לאו הכי הא הוי שלא למנויין, וע"כ גם קטנים דכוותיהו אתרבו בהך דשה לבית לענין שיכול האב למנותן על פסחו שלא מדעתן, ושיהא חל עליהן דין מינוי ובעלים של פסח מדבר תורה. **והא דשה לבית לאו דאורייתא הוא לענין חיובא, דלא איכללו קטנים בחיובא דקרבן פסח שתהא חובה שיקרב קרבן פסח על הקטנים ויהא האב מחוייב להקריב פסחם עליהם, ונשאר בדינם דקטן לאו בר חיובא הוא, אבל הא מ"מ דלענין עיקר דין מינוי אתרבו גם קטנים מקרא דשה לבית דהאב יכול למנותן שלא מדעתן, וזהו דמשני ר"ז שה לבית מ"מ, כיון דבעיקר דין המינוי אתרבו גם קטנים בהך קרא.**

וביאור הסוגיא דנדרים שהבאנו דלהכי לא מצינן למילף דאדם מביא קרבן פסח על חבירו שלא מדעתו מהא דמביא אדם קרבן פסח על בנו ובתו הקטנים, משום דשה לבית אבות לאו דאורייתא, ואע"ג דלפי מה שנתבאר הרי עיקר דין המינוי והבאת הקרבן פסח שמביא על בנו ובתו הקטנים באמת הוי מדאורייתא, נראה על פי מה שפסק הרמב"ם בפ"א מהל' מחוסרי כפרה הל"ה ז"ל כבר ביארנו במעשה הקרבנות שכל מחוייבי קרבן אין מקריבין על ידן אלא מדעתן חוץ ממחוסרי כפרה שאין צריכין דעת בעלים עכ"ל, הרי דמבואר בדברי הרמב"ם דכל עיקר הך דינא דאין אדם מביא קרבן על חבירו שלא מדעתו הוא רק בקרבנות חובה, דלענין שיוקרב לחובתו צריכין דוקא דעת בעלים, ולא בקרבנות נדבה, ולפי זה הא דקאמר הגמ' בנדרים שם אלא מעתה יביא אדם פסח על חבירו שכן אדם מביא על בניו ועל בנותיו הקטנים, בעל כרחך הוא משום דלפי הס"ד דשה לבית מדאורייתא, הוה ס"ד דאתרבו קטנים בעיקר הדין פסח, שצריך שיוקרב הפסח עליהם, ובא בחובה על הקטנים, וע"כ זהו דפריך הגמ' דנילף מיניה גם לגדולים דאדם מביא פסח על חבירו שלא מדעתו, וזהו דמשני הגמ' דשה לבית לאו דאורייתא, ר"ל דאין פסחם קרב עליהם בתורת קרבן חובה, וע"כ ממילא שוב אין זה נוגע להך דינא דאין אדם מביא קרבן על חבירו שלא מדעתו, ולא מצינו למילף מינה לגדולים שקרבנם חובה שיהא אדם מביא קרבן פסח על חבירו שלא מדעתו.!

9) שיטה מקובצת מסכת נדרים דף לו עמוד א

ומתרץ אמר רבי זירא שה לבית לאו דאורייתא. פירוש המנאת שה לבית לאו דאורייתא מה שאמרה תורה שה לבית לאו משום דלהוו דעת האב להמנותם במקום דעתם דאלו בעי המנאה לא הוו אכלי מפסח דהמנאתם לאו כלום היא ודעת אביהם לא מהני. אלא הא דאמר רחמנא שה לבית לאו דאורייתא שיהא אכלי הקטנים מפסח אביהם ואף על גב דלא בני המנאה נינהו אכלי וגזירת הכתוב היא להאכיל פסח שלא למנויין בבני ביתו דכתיב שה לבית. אי נמי לא מיתסר פסח שלא למנויין אלא בגדולים דבני המנאה שמצווין בעשה דתכוסו על השה אבל היכא דלאו בני המנאה נינהו לא מיתסרי מידי דהוה אנשים בראשון דהוי רשות דאכלי שלא אסרה תורה אלא במצווין בעשה דתכוסו כדפרי'. והא דאמר רבי זירא בפסחים דשה לבית דאורייתא (מכל מקום) [הכי קאמר] להאכילם שה שלא בהמנאה קאמר אבל המנאתם לאו הויא דאורייתא

10) תלמוד בבלי מסכת קידושין דף מב עמוד א

בפסח אחד? שגא': אושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים, וכי כל הקהל כולם שוחטים? והלא אינו שוחט אלא אחד! אלא מכאן, שכל ישראל יוצאים בפסח אחד; שליח בקדשים מנא ליה? מיניה. ודילמא שאני התם, דאית ליה שותפות בגוייהו! אלא מהכא: בויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית. ודילמא התם נמי דאית ליה שותפות בגוייהו! א"כ, תרי קראי למה לי? אם אינו ענין להיכא דשייך, תניהו ענין להיכא דלא שייך. האי מיבעי ליה לכדברי יצחק, דא"ר יצחק: איש זוכה, ולא הקטן זוכה! ההוא גמאישי לפי אכלו נפקא

11) תוספות מסכת גיטין דף סד עמוד ב

שאני שתופי מבואות דרבנן - משמע דרב יהודה ורב חסדא פליגי אי זוכה לאחרים מדאורייתא או לא ואע"ג דמציאת חרש שוטה וקטן לא הוי גזל אפילו לרבי יוסי אלא מדבריהם הכא דדעת אחרת מקנה אותם שאני וא"ת והא זכיה היא מטעם שליחות ואין שליחות לקטן מאתם גם אתם (קידושין מא:): וי"ל דאין למעט קטן משליחות מקרא דתרומה אלא במילתא דליתיה כגון תרומה דליתיה בתרומה דנפשיה אבל בזכיה כמו שזוכה לעצמו זוכה נמי לאחרים וא"ת תקשי ליה לרב יהודה הא דאמר ר' בריש האישי מקדש (שם דף מב.) איש זוכה ואין קטן זוכה וי"ל דהתם לא מיירי בדעת אחרת מקנה אותו אלא לאשמעינן דפסח שלו אינו יכול להמנות אחרים עליו דסלקא דעתין

שיוכל להמנות משום דשה לבית אבות דאורייתא והוי לענין פסח כמו גדול אי נמי היא גופה קמ"ל דשה לבית אבות לאו דאורייתא ואין לו כח לזכות בו לא לאחרים ולא לעצמו

12) תוספות מסכת פסחים דף צא עמוד ב

איש ולא קטן - תימה אמאי איצטריך דהיכן מצינו שחייב קטן במצות וי"ל דאיצטריך לקטן שהגדיל בין שני פסחים דס"ד דחייב לעשות פסח שני קמ"ל דשני תשלומין דראשון הוא ובפרק מי שהיה טמא (לקמן דף צג.) משמע דנפקא לן מקרא אחרינא ובפ' ד' מיתות (סנהדרין דף נד:) נמי קשה אמאי איצטריך איש פרט לקטן בבא על אשת איש ועל אשת אביו ועל הזכר ועל הבהמה.

13) תורת משה ויקרא פרק ו

צו את אהרן. אין צו אלא זרוז מיד ולדורות. נ"ל אולי רמז בכאן דלא היו מפיסים אתרומת הדשן רק כל הזריז ורץ עולה בכבש והקדים את חברו זכה בו (יומא כ"ב ע"א יעוין שם), והיינו זרוז (שיהיו זריזים להקדים עצמם לדבר מצוה), ויען כי מסתמא מי שזכה בדשן שוב לא ה' בפיס דעולה וקטרת ושניהם מעשרים, דעל שניהם נאמר בך ה' חילו, עיין תוס' ישנים (שם כ"ו ע"א ד"ה עולה), א"כ יש כאן חסרון כיס במה שמזדרז לעלות לכבש.

אך שצריך טעם מדוע זירז הקב"ה טפי בעבודה זו ורצונו שירוצו בכבש ולא יפיסו, ומ"ט זירז אהרן, דכתיב צו את אהרן בזו הפרשה, ובכל פ' ויקרא לא נזכר אהרן כ"א בני אהרן. גם יש לחקור כי תפלות אבות תקנום וכנגד תמידים (ברכות כ"ו ע"ב), אברהם שחרית נגד תמיד של שחר והוא חובה, ויצחק נגד תמיד של בין הערבים והוא חובה, ויעקב מובחר שבאבות מט חוט המשולש חבל נחלתו רשות, הלא דבר הוא. אבל האמת יורה דרכו אמרו חז"ל יבמות דף ק"ט ע"ב מי שאין לו אלא תורה אפילו תורה אין לו, ופירש חובת הלבבות (עי' שער עבודת אלקים רפ"ג) כי מי שאינו עושה אלא כמו שהוא מצווה ומדקדק כחוט השערה, הוא עושה כעבד שא"א לו לפטור מעבודת רבו ועל כרחו הוא עושה, אבל העובד מאהבה בלב שלם והתלהבות אהבת ה' ית"ש בוער בקרבו אין קץ לעבודתו, ושעל זה כתיב רחבה מצותך מאוד.

ולפע"ד זה שאלת בן החכם ותשובתנו אליו, כי קטן פטור מהמצות, ומ"מ בליל פסח ממש כל המצות תלויים בו, ועוד שה לבית אבות אעפ"י שאינו מחויב בפסח מן התורה אבל מותר למנותו (סוכה מ"ב ע"ב), ואינו שלא למנויו, ועל זה תמה הבן החכם מה היום מיומים, והיינו מה העדות והחקים והמשפטים אשר צוה ה' אלקינו אתכם, הנה באומרו צוה אלקינו כולל עצמו עמהם, ובאומרו אתכם מוציא עצמו מן הכלל, כלומר צוה אתכם להכניס גם אותי בכלל מצותיכם, וממ"נ אם אני בר חיוב אהי' חייב כמוכם ואם אינני בר חיוב מה לי ולכם. והתשובה על זה באשר אנחנו עבדים נמכרים להקב"ה באשר הוציאנו מעבודת פרעה והיינו עבדים מוכרחים לעבדו ולעשות כרצונו, ואין זה עבודה בשלימות, ובמה יודע איפוא אהבתנו את ה' וחפצנו לעשות רצונו, כ"א הוא ית' ביקש מעט ואנחנו עושים הרבה, ואפילו הקטנים שאינם בר חיוב אנחנו מלמדים ומעוררים לבותם לעבודתו ויראתו, ועבודתנו אשר ציונו אלקינו היא בכלל "אחרי" ה' אלקיכם תלכו, ואמנם מה שאנו מוסיפים גם הקטנים שלא נצטוו היא בחינת "לפני ה'", כדכתיב באבותינו אשר התהלכו אבותי לפניו (בראשית מ"ח ט"ו). וזו היא תשובה לבן החכם עבדים היינו לפרעה במצרים (דברים ו' כ"א), וגם ויצונו ה' לעשות כל החוקים האלה לטוב לנו כל הימים, וזה התחייבות מטעם שהיינו עבדים לפרעה נהי' עבדים לו ית"ש, אך וצדקה תהי' לנו כי נשמור (בשמירה יתירה) לעשות כל המצוה הזאת "לפני" ה' אלקינו דייקא, היינו מה שלא צוה נשמור לעשות כאשר ציונו.

והיינו נמי בתמידים וכנגדן ב' תפלות המחויבים הן הן עיקר העבודה, אמנם אחר שיצאו י"ח אנחנו מוסיפים תפלת רשות ערבית, והיא חשובה מן הכל, והיא כנגד איברים ופדרים, שכבר נגמרה העבודה ואין חיוב על הכהן בלילה להפך בצינורא ולהשגיח על האיברים כלל אם יוצת בהן האש או לא, ומ"מ מחפצו ורצונו גם בלילה לא שכב לבם, וזו היא עבודה הנבחרת, והיא תפלת יעקב מובחר שבאבות.

ובתשובת בן החכם אמרין אפילו כלנו חכמים כלנו נבונים כלנו זקנים כלנו יודעים את התורה מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח. הוא הדבר אשר כתבנו, כי הקב"ה צוה מעט והגדת לבנך, ויוצא באומר ג' דברים אלו פסח זה שאנו אוכלים על שום מה וכן מצה ומרור, וכבר קיים בעבור זה (כפירש"י שמות י"ג ח') בעבור מצות אלו) עשה ה' לי בצאתי ממצרים, וזה מצוה על כרחיית כעבדים לרבם, ובמצות כאלו תלמוד גדול שמביא לידי מעשה, אך מה שאנו מוסיפים ומרבים לספר מאהבת השי"ת ולהבת לבבנו

בוער עד לב השמים, בזה מעשה עדיף, והיינו אפילו כלנו חכמים כלנו נבונים כלנו יודעים התורה ופלפולה, וזה עדיף מכל המעשים, מ"מ מצוה עלינו לספר, שכל המרבה לספר הרי זה משובח, וכל התוספת מרצון משובח טפי מלמוד. נמצא לפ"ז מה שכתבתי דתורה של פלפול עדיף מכל הקרבנות, היינו מעבודת היום שהיא חיוב, אבל עבודת הלילה שהוא רשות וחפץ שלנו, בזה עבודה עדיף. והיינו דאמר ביום צוותו ולא בלילה, שעבודת הלילה (ותרומת הדשן היתה עוד בלילה קודם אור היו, ואברים ופדרים מצותן כל הלילה, יעוין בגמרא יומא כ"ב ע"א לחד תירוצא) שהיא רצונית עדיפא מתלמוד תורה.

והיות כי מעלין בקודש, ע"כ אחר שהי' עיכול איברים ופדרים עבודה יותר חשובה, לא רצה הקב"ה שתהי' תה"ד שאחרי' הכרחיית, דמעלין בקודש ולא מורידין (שבת כ"א ע"ב), ע"כ מצוה שלא יפייסו אלא יהיו זריזים לרוץ בכבש וכל המוקדם משובח. והיות כן בכל עבודות הקרבנות לא הטיל על אהרן כ"א על בניו, כי עסק תורתו של אהרן שהי' בודאי בעיון ופלפול עצום הוא עדיף מקרבנות, והעבודה אפשר לקיימה ע"י בניו, משא"כ עבודת הלילה וזרזו עבודת הרמת הדשן גם אהרן יתבטל מלמודו להזדרז ולהתלהב בעבודת ה', ע"כ צו את אהרן.